

измислилъ за своята мелница и живъ двигателъ, защото не всѣкога имало вѣтъръ. За тази целъ той поставилъ вътре въ мелницата единъ плѣхъ и, дърпайки го съ конецъ за опашката, каралъ го да бѣга по едно колело, което пѣкъ докарвало въ въртене крилата.

Въ кжщата, кждето живѣлъ Нютонъ, нѣмало часовникъ, а това много затруднявало правилното посещение на училището. При това у аптекаря живѣли много ученици-квартиранти. И тукъ Нютонъ помогналъ на работата. Той построилъ за пръвъ пѣтъ невиджанъ до тогава воденъ часовникъ. Всѣки день Нютонъ наливалъ вода въ особенъ сждъ, направенъ отъ него, която капка по капка изтичала, и като се събирала въ другъ сждъ, издигала едно дървено цилиндърче. Последното, като се издигало и спущало, бутало стрелкитѣ по циферблата, които показвали времето. Всичко това, отъ начало до край, било намислено и направено отъ самия Нютонъ. Ученицитѣ, които живѣли съ него заедно, престанали да закѣсняватъ на занятията въ училище.

Между квартирантитѣ на Кларка имало и едно момиче, съ което Нютонъ се сприятелилъ. За да ѝ направи удоволствие, той построилъ количка — самовозъ, на четири колелета, нѣщо като днешната дружина, която се употребява сега по желѣзницитѣ. Въ нея можело да се седи и, чрезъ дръпане и натискане на една ржчка, да се превежда въ движение, и то съ значителна скоростъ.

\* \* \*

Още отъ рана възраст Нютонъ се отдалъ на учение. Това, което той научавалъ отъ учебницитѣ, веднага прилагалъ въ своитѣ опити и изобретения, които за него не били забава. Особено много